

Landskap: *Skåne* Upptecknare: *Wihlborg Larsson, Perstorp*
 Härad: *N. Åbo* Berättare: " " m. fl.
 Socken: *Perstorp* Berättarens yrke: *lantbrukare*
 Uppteckningsår: *1964* Född år *1898* i *Perstorp*

Kor och svar som drägare, sk och sktillverkning.

LUF 125

s. 1-9

*(teckn. s. 7;
foton s. 8-9.)*

KOR OCH OXAR SOM DRAGARE, OK OCH OKTILLVERKNING

Denna frågelista är utarbetad av Institut für deutsche Volkskunde i Berlin, som anhållit att få den utsänd i olika länder, bl a i Sverige. Vi vore tacksamma om Ni i görligaste mån ville besvara den och på så sätt understödja det för folklivsforskningen så viktiga internationella samarbetet. Frågelistan är av oss endast översatt till svenska, ej omarbetad med hänsyn till svenska förhållanden. Kan Ni ej besvara den så redogör för orsaken härtill.

1. Vilka dragdjur användes allmännast i Er trakt a) före 1900 b) c:a 1900, c) c:a 1950 d) 1962?
 2. Vilka koraser användes som dragdjur? a) Av vilka orsaker? b) Var de speciella mjölkkorna av samma ras?
 3. För vilka arbeten (allt efter årstider) användes än i dag nötkreatur (kor eller oxar?) som dragare?
 4. Om kor eller oxar numera ej användes som dragdjur för vilka arbeten användes de a) före 1900 b) omkring 1900 c) omkring 1950?
 5. Om kor eller oxar inte längre användes som dragdjur vilka var då orsakerna till att man upphörde härmed (t ex djurskyddsbestämmelser, anskaffning av traktorer, förändringar inom boskapsskötseln eller jordbruket)? Sedan när användes ej längre hornboskap som dragdjur? Var det korna eller oxarna man först slutade att använda som dragare? Orsakerna till ordningsföljden?
 6. Hur mycket jord (angives i hektar) ägde de som använde dragkor? Var de uteslutande jordbrukare?
 7. Besvara föregående fråga även vad beträffar dragoxarna.
 8. Hur stora var de jordbruk där man blott använde hästar som dragare?
-

9. Vad kallades de bönder som till dragare endast använde a) kor b) oxar c) hästar?
10. Förekom stridigheter eller gnabb mellan "hästbönder" och "kobönder" i Er trakt? Såg hästbönderna ner på kobönderna? Beskriv noga hur motsättningen yttrade sig. Känner Ni till gamla berättelser, sägner eller skämt om kobönder? Känner Ni till sådana om motsättningar mellan hästbönder och kobönder? Besvara ovanstående frågor även med hänsyn till förhållandet mellan "oxbönder" och "hästbönder".
11. Leddes dragoxarna eller dragkorna under arbetet? a) Av vem? b) Vid vilket arbete? c) Varför? Styrdes de med tömmar eller rep? Var fästes dessa (t ex vid betslet eller hornspetsen)? Drev man på djuren med piska eller med en spetsig käpp?
12. Hur många timmar arbetade dragkorna vid a) plöjning b) harvning c) dragning av radsånings- eller skördemaskin d) dragning av höst- eller annan arbetsvagn? e) När och hur ofta fick de vila? f) Lät man djuren avlösa varandra? g) Till vilken ålder var dragkorna i allmänhet arbetsdugliga? h) Besvara ovanstående frågor även med hänsyn till dragoxarna.
13. Känner Ni till ordspråk, talesätt eller skämthistorier som på ett eller annat sätt anknyter till dragoxens eller dragkons arbetsprestationer?
14. Användes oxar resp. kor för uteslutande tungt eller lätt dragarbete? Spände man dem också för a) brudvagnen b) likvagnen c) reste man till marknader efter dem? Spelade de någon roll vid a) årsfesterna b) vid livets högtider c) vid helgondagar d) vid kyrkliga fester? Förekom i Er trakt omridning med hästar? Vid vilka tillfällen? Besvara dessa frågor även med avseende på nutida förhållanden.
15. Känner Ni till fall då nötkreatur spänts samman med hästar? Vad för slags arbete gällde det då? Vid vilken sida (från anspännarens håll sett) ställdes hästen? Var det alltid samma sida?
16. Vem skötte dragoxarna och dragkorna? a) Var det någon bland tjänstefolket som var speciellt ansvarig för dessa? b) Hade han någon särskild benämning? c) Vari bestod hans arbete? d) Intog han någon särställning bland tjänarna? e) Erhöll dragoxarna eller dragkorna speciell omvårdnad? f) Vari bestod denna? g) Vem skötte mjölkorna? h) Var utfordringen olika för dragkor och mjölkkor? Vari bestod i så fall skillnaden?

17. Var vistades dragkorna och dragoxarna då de ej var i arbete?
18. Skildra utförligt hur det gick till att vänja kor resp. oxar vid dragarbete. Hur gamla skulle de vara? Använde man de vanliga arbetsoken vid tämjningen? Hur lång tid tog tämjningen? Har läsningar eller besvärjelse förekommit då djuret varit alltför motsträvt? Vilka? Finns det ordspråk eller skämthistorier som hänför sig till tämjningen? Hur avgjordes om ett djur var lämpat för dragarbete eller ej? Vem avgjorde detta? Skulle tämjningen påbörjas någon särskild kalenderdag?
19. Kastrerades tjurkalven som bestämts till dragare av veterinären eller av någon läkekunnig lekman? Vilka redskap använde den läkekunnige? Använde han läsningar och besvärjelser? Skriv i så fall ned ordalydelsen. Nämn om möjligt den dialektala benämningen på de olika arbetsmomenten och på redskapen. Hur gammalt skulle djuret vara då det kastrerades? När på året utfördes kastreringen?
20. Vem brukade skära och beslå klövarna? Skildra utförligt hur detta gick till. Nämn också vilka klövsjukdomar som förekom och hur de behandlades, (se frågorna under punkt 29-30). Vilken tid på året brukade skärning och skoning äga rum?
21. Vem rättade hornen när de satt för tätt eller för glest? Vilka redskap användes och hur tillgick rättningen? Hur lång tid tog det innan felet var avhjälpt? Hur gammalt skulle djuret vara? Förekom läsningar eller besvärjelser medan justeringen pågick? Vid vilken tid på året brukade rättningen ske? Varför ansåg bönderna att det var nödvändigt att rätta hornen?
22. Vilka typer av dragok (se bifogade teckningar) användes i Er trakt? Vilka var avsedda a) speciellt för kor b) speciellt för oxar? Vad kallades oket och dess olika delar på traktens dialekt (använd siffrorna och bokstavsbe-teckningen på teckningarna)? Vilket material (t. ex. träslag) användes till oket och dess olika delar? Skiljer sig de ok som användes i Er trakt från de här avbildade? Vari består skillnaden? Bifoga om möjligt foto eller teckning med angivande av mått.
23. Hade man särskilda ok a) för plogen, b) för vagnen? Orsaken härtill? Vari bestod skillnaden? Gör en ritning som visar hur de skiljde sig från varandra. Hade de olika oken också olika benämningar?

24. Vilka fördelar och vilka nackdelar hade enligt böndernas mening de ok som brukades i Er hemtrakt?
25. Var de i Er trakt brukliga oxoken dekorerade (målning, snidning, karvsnitt, glödritning etc.)? Vilken utsmyckning var vanligast? Bifoga om möjligt en teckning eller ett foto av ett dekorerat ok. Använde man de utsmyckade oken till vardags eller bara vid högtidliga tillfällen?
26. Vårdade man oken? Sågs de ofta över? Av vem? På vad sätt?
27. Spelade de i Er trakt använda oken någon roll a) vid bestämda fester b) på någon särskild kalenderdag c) i samband med helgondyrkan? Känner Ni till orts- och familjevapen i vilka något av de avbildade oken förekommer? Vet Ni några sägner, skämthistorier, visor eller ordspråk i vilka ok omnämnes? Skriv i så fall ned dem.
28. Hur fästes oket vid dragstången? Använde man härtill a) en järn- eller trä-sprint b) hängde man stängen i en läder- eller järnring c) förband man stång och ok med rep eller läderremmar?
29. Skildra utförligt hur det gick till att spänna för en dragoxe eller dragko (rita gärna). Vilka försiktighetsmått iaktogs och vilka medel användes för att skydda dragdjuret från tryckskador och skavsår? Föreskrevs sådana åtgärder av veterinären eller av någon läkekunnig lekman? Förekom signierier och besvärjelser för att förhindra tryckskador och skavsår.
30. Var det veterinären eller någon läkekunnig lekman som behandlade djuret om det skadade sig under arbetet? Vilka medel användes? Använde man läsningar och besvärjelseformler för att påskynda läkningen? Skriv i så fall ned dem. Vad kallades de olika åkommorna som djuren ådrog sig på grund av dragarbetet? Vilka var vanligast?
31. Vem tillverkade de i trakten vanliga oken? a) Byhantverkare (t ex vagnmakare, sadelmakare, smed)? b) Fanns det någon hantverkare som uteslutande tillverkade oxok? Vilken var hans officiella yrkesbeteckning? c) Fanns det hantverkare (vilka?) som ibland (när?) gick från by till by för att reparera eller tillverka ok? d) Tillverkade bönderna själva sina dragok? e) På vad sätt skilde sig de hantverksmässigt framställda oken från de hemmagjorda? f) Vem reparerade oken?

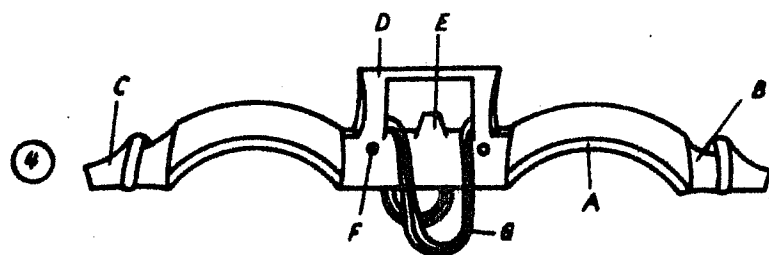
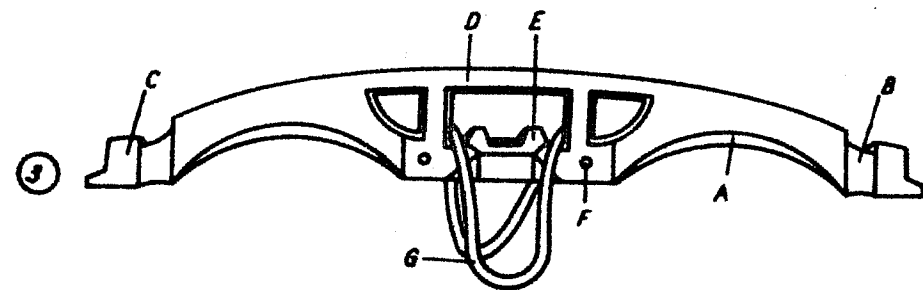
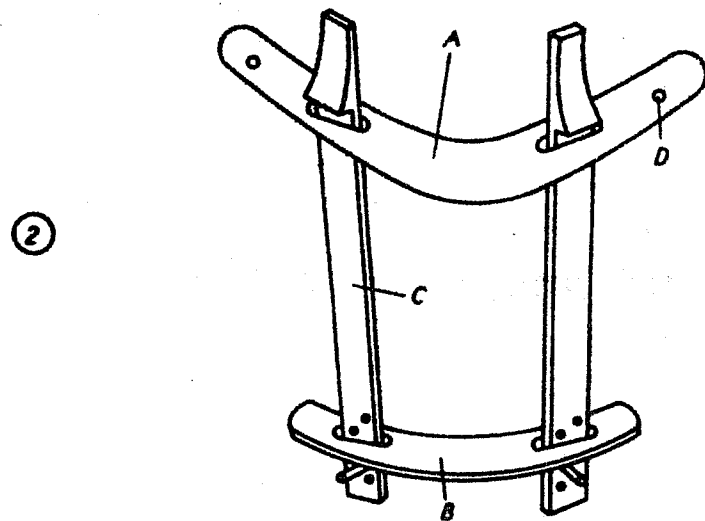
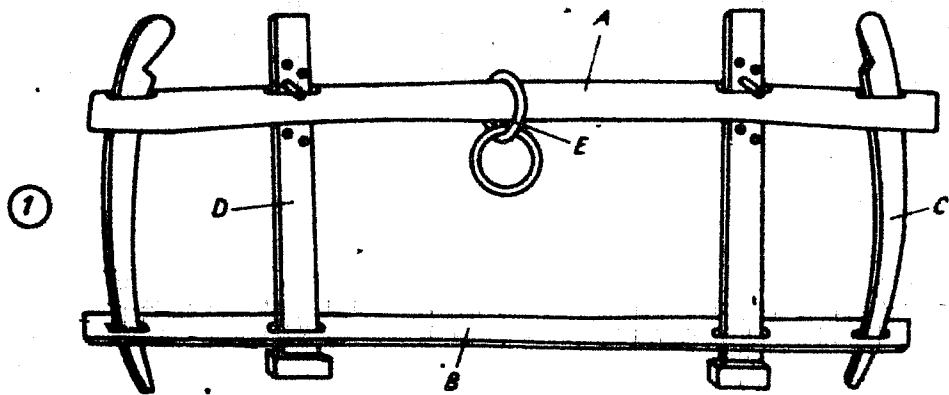
32. Förekom fabriksmässig tillverkning av oxok? (Nämn en sådan firma).
 Var kunde man köpa eller beställa dem (t ex på kreatursmarknader)?
 Fanns det någon skillnad mellan fabrikernas och hantverkarnas ok? Vari
 bestod denna? Hur stor var prisskillnaden? Såldes oxok av kringresande
 försäljare?
33. Hade hantverkarna ok på lager eller tillverkade de dem endast på beställ-
 ning? Hur stort var försäljningsområdet?
34. Fanns det förlagor, mönsterböcker el. dyl. efter vilka man själv kunde
 tillverka oken eller åtminstone dekorera dem? Dekorerade bönderna
 också de ok de själva tillverkade? Skiljde sig denna utsmyckning från
 hantverkarnas? På vad sätt?
35. Alla slags foto och teckningar av anspända dragdjur i arbete mottages
 tacksamt.
36. Vilken sagesman har lämnat upplysningarna?
 Namn, förnamn, född när och var? Yrke, titel. Bosatt på orten sedan när?
 Ortens invånare antal?

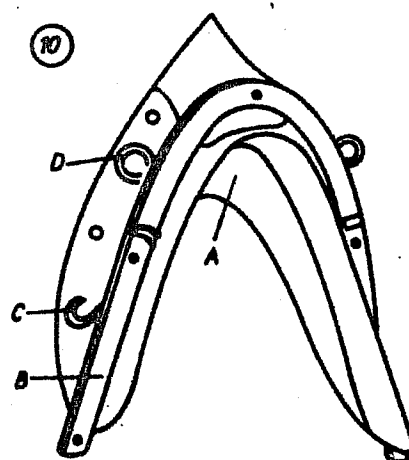
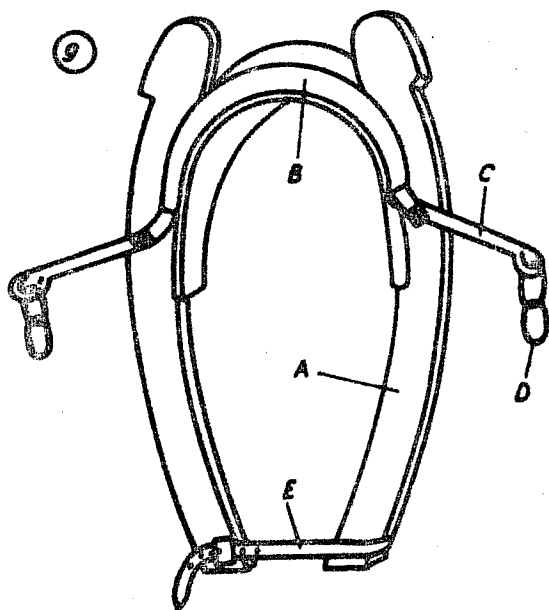
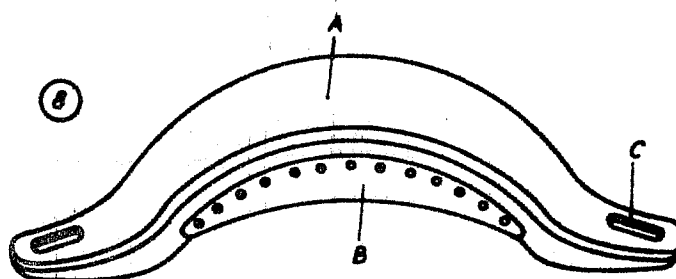
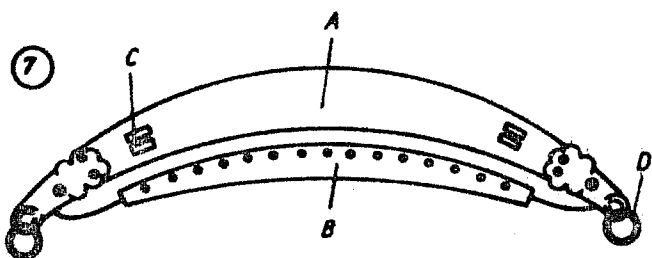
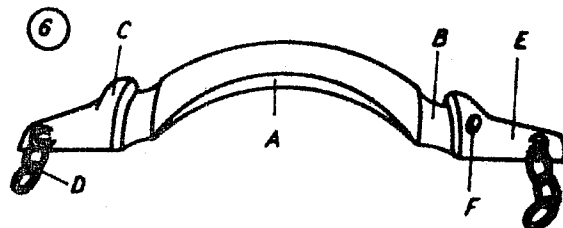
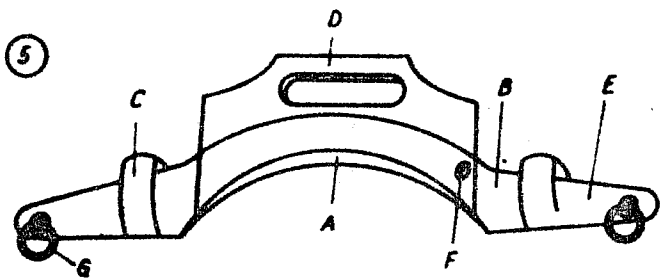
Upptecknat av: _____

Månad: _____

År: _____

September 1964

KOR OCH OXAR SOM DRAGARE; OK OCH OKTILLVERKNING.

1. På fråga vilka dragdjur som användes allmännnast i denna trakt blir svaret: a) före 1900 oxar 1 par och hästar 1 par å gårdar i storlek cirka 15 hektar och däröver, på mindre lantbruk 1 par oxar, hos torpare vanligen de mjölkkor mar hade, mestadels endast två stycken. b) efter 1900 och flera år framåt hade rätt många lantbrukare fortfarande oxar och torparna körde med korna till omkring 1905 då de skaffade sig hästar, en å varje torp, som de bytade sig till för en ko, varför koantalet hos dem blev mindre. Efter 1915 fanns inga dragoxar kvar i trakten, dock med ett undantag, en lantbrukare Jean Jönsson i Lillaryd körde med oxar ända in på 1930 talet. c) Omkring 1950 fanns det ganska många traktorer i bruk i orten och 1962 d) fanns det knappast någon häst kvar. Antalet hästar som 1964 användes till åkerbruket utgör endast ungefär ett dussin i socknen, mot det fyrdubbla för en del år sedan. I Ebbarps by finns numera endast en häst mot 18 stycken före krigsåren. Torpare finnes ej mera och de småbruk som ännu äro kvar i orten ha för många år sedan inga dragare, utan får körslorna utförda med maskinstationernas eller de andra lantbrukarnas traktorer.

2. Vilka koraser som användes till dragare kan väl knappast bestämmas, de torparekor som funnos i seklets början voro mestadels att hänföra till småländsk avkomma, då de om de voro födda å torpet, vanligen inköptes å marknader i Åby, Röinge och Örkelljunga, varav åtminstone den sista orten låg Småland ganska nära och de kor kor som såldes där kommo mestadels från småländska orter. En småbrukare i Åmod körde med kor in på 1920 talet, han hade dock förut en tid haft hästar och kört mjölkskjuts till Perstorps mejeri, men då han slutade med det sålde han hästarna och körde med korna. Han hade s.k. koselar och använde icke ok. ~~Han körde med ok med ena korna någon tid~~ Efter hans död övertogs lantbruket av John Sundberg känd som skriftställare och författare till boken "Det Skånska Glasbruket". Sundberg körde med kor och därav den ena i enbet. Han använde icke ok utan hade s.k. koselar. Han uppger att han så sent som 1923 körde på detta sätt.

3. Den siste som körde med oxar i nordvästra delen av Skåne torde vara en person i Snäckebororp i Tossjö socken vid namn Dewin, Det var in på 1950-

29/9-64

talet han slutade bruka jorden och oxarna slopades. Sedan dess har säkerligen ingen körsel med oxar förekommit i dessa orter.

4. Såväl oxar som kor användes till körslor på åkrarna samt med vagn. Å åker kunde sådant arbete som harvning och ärjning med årder utföras av kor, plöjning utfördes dessutom av oxar. Vi måste dock betänka att någon s.k. djupkultur förekom icke å åkrar som kördes med kor. Vagnar som kördes med kor voro mindre, lättare och klenare byggda än de som kördes med oxar eller hästar. Vagnarna voro av s.k. bolstervagnstyp, några finare vagnar som kördes med nötkreatur förekom ej.

5. Orsakerna till att oxar ej mer användes till körslor voro dels dragarnas tröghet, det gick sakta med körslorna, dels att lantbrukarna blevo allt mera välsituerade och hade råd att köpa hästar, som ju voro dyrare i inköp.

6. Torparna hade inga stora åkrar, möjligen ett par tunnland sammanlagt hos varje torpare eller småbrukare. De flesta av dem hade jämväl något annat yrke, som toffelmakare, träskomakare, snickare eller annat.

7. Dragoxar användes å hemman med 10-20 tunnlands åkerareal och då även hästar funnos på gården kunde arealen vara det dubbla eller mera.

8. Areal som brukades med enbart hästar var av samma omfång pr par som oxar.

9. Någon särskild benämning å de bönder som använde nötkreatur till dragare har inte förekommit.

10. Några stridigheter mellan bönder för olika dragares skull har icke om-
talats.

11. Vid körslor med oxar eller kor användes tøm av rep, tömmarna voro för-
sedda med öglor i ändarna som trädde å ytterhornen, resp. höger och vänster-
horn å höger och vänster dragare. Den person som skötte redskapet hade alltid
tømmen, antingen om halsen eller om kroppen. Vanligen hade körsvennen en pis-
ka i ena handen för att driva de tröga djuren framåt. I stället för piska,
(som alltid var tillverkad hemma å gården) användes en lång klen trädstam,
s.k. "raft". Dessutom brukade den körande skrika och hojta ideligen på drag-
djur. Tillropen voro någott olika i socknarna. Här i denna ort brukades det

skrikas : "Hit, hit, hit", om det skulle svängas åt vänster och "nämmer, nämmer, nämmer" om det skulle svängas åt höger, samtidigt som det drogs i resp. tøm. Skulle körslen stannas skreks det pttro, men det var inte alltid behövt, djuren stannade gärna av sig själva så ofta som de trodde sig till.

12. Mera än ett par timmar i taget blevo väl aldrig körsorna med kor å åker. Det var inte behövt, arealen var ju liten. Oxar kunde köras hela skift ett å förmiddagen och ett å eftermiddagen. Dock fingo de vila en eller två gånger i timman några minuter och "pusta ut". Kor började inte köras innan de voro tre år gamla och vanligen efter första kalvningen. Med kor som nyss kalvat kördes ej. Det ansåg ej att mjölmängden minskade därför att korna kördes. För vagn kördes det med kor till kvarnen, samt vid inbärgning av gröda. Även stallgödseln kördes ut på åkern med dem, lassen voro dock inte stora. Det fanns en torpare här i Ebbarp, Olof Kjellsson, som även körde efter ved i skogen med sina kor, det var dock lätt ved av torra furugrenar. Jag minns från min skoltid 1905-1912 när vi skolbarn mötte honom med vedlassen. Själv gick han vid sidan av skjutsen och höll i tömmen. (Tömmen kallades "yd" på folkspråket). En gång gick det inte efter beräkning i skogen. Det var varmt och flugor och bromsar stucko korna. Dessa satte i sken, (det kallades "besa", då nötkreatur skenade), lasset var inte fullt färdigt och Kjellsson stod med trädgrenar i famnen då korna satte i väg. Följande skogsvägen och ut på landsvägen foro de i väg mot hemmet, där han upphann dem. Ingen olycka hände, men i denna tid fanns ju ingen trafik å vägarna att tala om. På landsvägen mötte den framfaran- de koskjutsen småbrukaren Hallin som själv brukade köra med sina kor, men denna gång kom gående, han var nabo med Kjellsson och försökte förgäves stoppa kornas hastiga färd. Han sade sen att det väldiga kor till att springa.

13. Några andra ordspråk än "lat som en ox" har man inte hört om anspelningar på nötkreaturs arbetsprestationer.

14. Oxar och kor till "finskjutsar" användes ej.

15. Att nötkreatur anspänts tillsammans med hästar har ej förekommit här. Sådant har omtalats från Småland. Ox och tjur tillsammans som dragare har omtalats förekommit i något fall i slutet av 1800 talet.

16. Någon särskild skötare av oxar torde icke ha förekommit, sådant har ej omtalats. Det är ju givet att kor som användes till dragare måste ha något bättre utfordring än andra kor för att orka utföra sina arbetsprestationer.

17. Då djuren inte behövde användas till körslor, fingo de under sommartid gå lösa i beteshagar eller betesmarker i skogarna. Till oxar hölls på några gårdar särskilda beteshagar, där inga andra djur betade. Sålunda hade hemmanet Ybbarp ett område kallat "Stutahagen", (oxar kallades vanligen stutar), vilket under 1800 talets senare del försålles till flera småbruk och denna benämning användes stundom än i dag för att beteckna denna del av bygden.

18. Tämjningen av kor till körslor var stundom ganska tidsödande, vanligen lärdes de först att ledas med enbart tömmen för att efter hand sättas för vagn. Oxarna, vilka vanligen köptes från Småland, voro inkörda innan de såldes. Jag har därför icke sett hur de inkördes, men däremot kor har jag sett när de skulle läras "gå i töm". Min fader hader två kor med vilka han brukade sina åkrar innan han köpte häst. Jag var sju år det år han köpte häst och jag fick aldrig lov försöka köra med korna, dock hade det nog varit tämligen riskfritt, de voro snälla och hade sannerligen ingen lust att gå fort. Några särskilda besvärjelseformler vid tämjningen av kor har jag inte hört omtalas, men nog användes svordomar åtföljda av rytanden när djuren voro tröga eller krångliga. Någon särskild dag för tämjningen har inte omtalats.

19. Som nämnts inköptes oxar vanligen från annan ort, varför kastrering ej förekom här. Tjurkalven torde dock icke ha uppnått två års ålder då denna procedur företogs.

20. Kornas klövar skuros och beslogos ej. Oxarnas klövar förseddes med järn-skor, liknande halva hästskor, de kallades "sinkor". Beslaget utfördes av smed.

21. Hornrättning har jag aldrig hört omtalas, har säkerligen icke förekommit å denna ort.

22. Oken som användes hade samma utseeende för oxar som kor, kornas voro dock av klenare slag. Någon av bifogade frågelistas tecknader oktyper stämmer inte in på oken här. Dess typ torde framgå av bifogade foto. Träslaget var bok eller björk. Oket var skinnklätt på undersidan å den del som låg mot djuret.

23. Att olika typer av ok använts för vagn och redskap har icke omtalats.
28. Anordningarna att fästa oket i dragstången voro flera. Vanligen fanns i oket isatt en järnögla och i dragstångens ända en rund ring, en S-formig krok sattes i dessa öglor och sammanband dem. Det kunde även förekomma att stångens ögla trädde över en i oket anbragt järnten. Stundom var öglan å stången anbragt ett stycke från stångändan och fastgjord å stångens översida. Å somliga ok fanns runda träpinnar insatta i borrarade hål, två för varje dragare, de hängde nedåt dessa pinnar, en å vardera halssidan å dragaren, detta för att hindra dragarnas huvudeh att komma varandra för nära. Ringar av tjockt läder till att lägga om dragarnas horn (kallade hornbaggas), voro fästade i oket med korta järnkättingbitar.

29. Vid dragarnas anspänning för vagn okades först dragarna, tömmarna lades på deras ytterhorn, varefter de leddes fram för vagnen, vars dragstång låg på marken och grenslades. Stången angjordes så i vagnen och oket och skjutsen var färdig. Voro oxar vana att förspännas, behövde inte stången vara skild från vagnen, ena oxen vanligen den högra fick trampa över stången.

31. Det har inte omtalats att någon särskild person anlätats för tillverkning av ok. Jag har den uppfattningen att de tillverkades hemma å gårdarna och de delar som voro av järn, dragögla och kättingbitarna kommo från någon smed. Jag har inte sett något söndrigt ok, som blivit lagat. Brutna ok måste nog ersättas med nya.

Här nedan de personer som körde med oxar och kor i min barndom, allt så det första årtiondet på 1900 talet :

Olof Hansson, 1/3 mtl Björstorp, Elof Olofsson, 1/6 mtl Björstorp. Den förre hade 1 par hästar och ett par oxar. Den senare hade ett par oxar för åkerbruk, men som han inköpte oxar från Småland och sedan sålde, hade han ofta flera par. Sven Johansson, 1/3 mtl. Ebbarp hade ett par hästar och ett par oxar. Olof Nilsson, 1/6 mtl Ebbarp hade ett par oxar, men bytte om till hästar omkring 1910. Anders Hansson, 1/6 mtl Troedsberga hade ett par hästar och ett par oxar. Kristian Persson, 1/6 mtl Troedsberga hade ett par hästar och ett par oxar. Per Persson 1/12 mtl Troedsberga hade ett par oxar. Småbrukaren Olof Hallin 1/36 mtl Ebbarp körde med ett par kor, men köpte sig häst, torparen Olof Kjellsson körde med två kor även senare än 1910. Min far körde med två kor till 1905, då häst inköptes. Torparen Andreas Pålsson i

ACC. N:R M. 16422:6.

Spjutseröd körde med sina två kor långt senare än 1910. Se bifogade foto, :
Aron Månsson, Perstorps by, körde med oxar i sin ungdom, dock torde han ha
bytat om till hästar före sekelskiftet. Se bifogade foto.
Flera andra personer körde med oxar eller kor, fast man inte kände alla,
den siste i Perstorps socken som körde med kor torde ha varit ovan nämde
Andreas Pålsson eller också Martin Nilsson i Hönsholma, den senare minns
jag körande med korna ända till Svenningstorps kvarn i Vedby socken, ungefär
milen, lassetts storlek minns jag ej, torde ha varit ett par hundra kilo.
Som förut nämts var den siste oxköranden Jean Jönsson, Lillaryd.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

foto
se sid. 8-9

Perstorps by.

ACC. N:R M. 16422: 7.

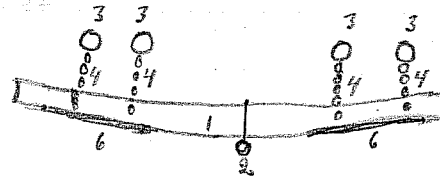
FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Inte så särskilt välgjorda teckningar av ok :

A :

- 1 Oket
- 2 Järnögla
- 3 Hornbagg
- 4 Kättingbitar
- 6 Läderklädd undersida

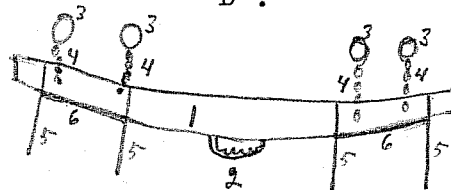
A:

B :

- 1 Oket
- 2 Järnögla med hack
- 3 Hornbagg
- 4 Kättingbitar
- 5 Halspinnar
- 6 Läderklädd undersida

B :

M. 16422 : 8.
FOLKLIVSARKIVET
LUND

Aron Månsson körande med oxar anspända för den första slättermaskin som var i bruk i Perstorp. Aron Månsson var född 1876 och dog 1951, han var en mycket god berättare av seder och bruk. Han torde vara i 20 årsåldern å fotot, varför det bör vara taget några år före sekelskiftet. De andra personerna å fotot äro hans fader förre lantbrukaren Olof Månsson samt systemen Adelaide död 1954. Oxarna äro försedda med s.k. mulkassar för att hindra dem äta av gräset, gjorde de det skulle körandet bli ryckigt.

neg. nr.:
X: 2: 15: 12, 13

M. 16422 : 8

Inlämn. av Wihlborg Larsson, Perstorp år 1964

M. 16422 : 9.
FOLKLIVSARKIVET
LUND

neg. n. :
X: 2:15:10,11

foto av Steirnberg, taget omkring 1910. Det visar nämnde torparen Andreas Pålsson i Spjutseröd med sin koskjuts hemma å hans gård. Fruntimret som håller en räfsa i handen är hans dotter Hilda, barnet i vagnen dottersonen Arvid född 1901. Kvinnan med ämbaret en inneboende Celia Nilsson. *M. 16422:9*
(Det mindre fotot är kopia av Steirnbergs original, det föreställer ovan)

Inlämn. av Wihlborg Larsson, Perstorp år 1964